

Florica Teodoru

Această primăvară intirziată ne-a răpit pe una dintre puținele regizoare de elevată profesionalitate ale teatrului de păpuși românesc.

După absolvirea Conservatorului de artă dramatică, la clasa Mariei Filotti, Florica Teodoru este angajată a Teatrului Național din București, apoi la o companie particulară, sub bagheta regizorului Victor Ion Popa. Din 1940 o găsim la teatrul timișorean, iar din 1949 participă la înființarea și organizarea teatrului de păpuși din localitate, pe care îl conduce până la retragerea din activitate.

Pentru Florica Teodoru, teatrul de păpuși n-a fost doar o profesie, ci și o pasiune, o ardere continuă. A montat spectacole de referință, printre altele Hai păpuși, păpuși lumești și Verde Mugurel de Nela Stroescu, Antropomorfism pe texte de I. Minulescu, Schițe de Caragiale, O fetiță caută un cîntec de Alecu Popovici, Ariciul albastru de Al. T. Popescu. A instruit generații de păpușari, care îi poartă stima și recunoștință, într-o activitate pedagogică ce se numără în decenii. A montat spectacole la Nitra, în Cehoslovacia, la Cairo, în Egipt. Colectivul timișorean i-a purtat spectacolele pe meridianele lumii, în China, Coreea, Mongolia, Polonia, R. D. Germană. A sprijinit cu credință și perseverență mișcarea păpușarilor amatori, formările instruite de ea fiind de mai multe ori laureate ale Festivalului național „Cîntarea României”.

Ne-a părăsit o artistă, personalitate marcantă a teatrului oelor mlci, un om adevărat.

Mihai CRIȘAN

(Continuare de la p. 82)

cu sfortarea de adaptare a spiritului la idei cu totul noi, la moduri de gîndire care se opun deprinderilor lui străvechi”. (...) „Întrucît arta exprimă idei noi, neobișnuite, învăluite în halna expresiei figurative sau paradoxale, adîncimea ei poate fi a gîndirii teoretice în genere”. Arta teatrului n-a simpatizat nicicînd cu actori incapabili de a realiza sfortări „...de adaptare a spiritului la idei cu totul noi...”, dar ultimele decenii le-au anulat acestora, iremediabil, legitimația de artiști; iar dacă, în anumite epoci, fizicul, glasul, tehnicile și artificiul „bine temperat” prin măiestrie meșteșugărească puteau suplini „starea de personalitate”, „prezența” (înțelesă ca existență structurată), teatrul de azi invocă, punîndu-le în cea mai strălucitoare lumină, intelectualitatea și spiritualitatea actorului, pentru că „și în arta dramatică „...Numai

înrucît dibuim o concepție, adică o inteligență aplicată, convenim că este vorba despre artă”.⁸

¹ Louis Jouvet, „Le commédien désincarné”, Paris, „Flammarion”, 1956, p. 83.

² Idem, p. 133.

³ Tudor Vianu, „Estetica”, E.P.L., București, 1968, p. 349.

⁴ Idem, p. 347.

⁵ Camil Petrescu, „Comentarii și delimitări în teatru”, Ed. „Eminescu”, București, 1983, p. 252.

⁶ Tudor Vianu, „Estetica”, p. 349.

⁷ Anton Dumitriu, „Curs de Istoria logice”, 1947—1948, Universitatea din București, Facultatea de filosofie și litere, p. 46—47.

⁸ Camil Petrescu, „Comentarii și delimitări în teatru”, Editura „Eminescu”, București, 1983, p. 249.